

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 919/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене ББ – адвоката Радета Митровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу ЗК бр.714/19 од 03.03.2021. године и Вишег суда у Лесковцу ЗКж1 бр.197/21 од 08.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 15. септембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ББ – адвоката Радета Митровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу ЗК бр.714/19 од 03.03.2021. године и Вишег суда у Лесковцу ЗКж1 бр.197/21 од 08.07.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу ЗК бр.714/19 од 03.03.2021. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. у вези члана 61. КЗ, за која дела су осуђени на новчане казне у износу од по 20.000,00 динара. Истовремено је одређено да су окривљени дужни да ове казне плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да уколико у остављеном року не плате изречене новчане казне, исте ће се сходно члану 51. став 2. КЗ заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Окривљени су обавезани и да суду на име судског паушала плате износе од по 7.000,00 динара сваки, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те одређено да свака странка сноси своје трошкове кривичног поступка.

Истовремено, приватни тужиоци – окривљени АА и ББ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, сходно одредбама члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу ЗКж1 бр.197/21 од 08.07.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, а пресуда Основног суда у Лесковцу ЗК бр.714/19 од 03.03.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене ББ – адвокат Раде Митровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, с тим што из образложења произилази да у суштини бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће у односу на окривљену АА одбити оптужбу услед застарелости кривичног гоњења, или да побијане пресуде у односу на окривљену укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА – адвокату Ивани Станојевић, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члана 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, док у осталом делу исти захтев ваља одбацити.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене ББ истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а с тим у вези наводи да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења и да је примењен закон који се не може применити, јер је приватна тужба окривљеног АА (коју суд назива противтужбом) предата суду 20.10.2020. године на основу члана 64, 65. ЗКП, да се у предлогу приватне тужбе нигде не наводи да се ради о противтужби нити да већ тече кривични поступак по тужби приватне тужиле – окривљене ББ, нити се захтева здруживање исте, а због чега је према ставу браниоца окривљене ББ приватна кривична тужба окривљеног – приватног тужиоца АА неблагоприятна, јер је поднета по истеку

законског рока од три месеца, имајући у виду да се инкриминисани догађај десио почетком месеца септембра 2019. године, а да је тужба поднета 20.10.2020. године, односно годину и више дана од учињеног кривичног дела и сазнања за учиниоца.

Изложени наводи захтева браниоца окривљене ББ – адвоката Радета Митровића којима се у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, по налажењу Врховног касационог суда, нису основани.

Оцењујући као неосноване наводе жалбе браниоца окривљене изјављене против првостепене пресуде, који су истоветни изложеним наводима захтева за заштиту законитости, Виши суд у Лесковцу као другостепени је у својој пресуди, на страни 3, став трећи, за ту оцену и изнето правно становиште, имајући при томе у виду да је бранилац окривљеног АА на главном претресу одржаном дана 21.10.2020. године изјавио да су против окривљене поднели кривичну противтужбу која је предата суду 20.10.2020. године, те да се ради о јединственом догађају, изнео потпуне и јасне разлоге, које и Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Наиме, одредбом члана 65. став 1. ЗКП прописано је да се приватна тужба подноси надлежном суду. Ставом 2. истог члана прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, а ставом 3. прописано је да уколико је оштећени поднео кривичну пријаву или предузео кривично гоњење, а у току поступка се утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби, пријава, односно предлог, сматраће се благовременом приватном тужбом ако су поднети у року предвиђеном за приватну тужбу.

Одредбама члана 66. став 1. ЗКП прописано је да окривљени против кога је поднета приватна тужба за кривично дело, може до завршетка главног претреса и после протеча рока из члана 65. став 2. ЗКП поднети противтужбу против приватног тужиоца који је према њему истом приликом учинио кривично дело за које се гони по приватној тужби, а ставом 2. истог члана прописано је да о приватној тужби и противтужби суд доноси једну одлуку.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је према подацима у списима предмета бранилац окривљеног АА на главном претресу изјавио да су он и окривљени у вези истог догађаја против окривљене ББ дана 20.10.2020. године поднели противтужбу, да ни на једном главном претресу, након што су тужба и противтужба прочитане, ниједна странка није указала да се не ради о противтужби, као и да су и суд и странке током целог поступка употребљавале термин противтужба, то је неспорно да су окривљени АА и његов бранилац у конкретном случају поднели противтужбу у смислу одредбе члана 66. ЗКП, која се може поднети до завршетка главног претреса, а не приватну тужбу у смислу члана 65. ЗКП, која се подноси у року од три месеца од дана

сознања за кривично дело и осумњиченог, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене.

Из наведених разлога, поднети захтев је у овом делу одбијен као неоснован, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

У делу у којем се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, поднети захтев нема законом прописан садржај.

Наиме, у вези са наведеном повредом кривичног закона, бранилац окривљене ББ не наводи у чему се ова повреда конкретно састоји.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП) и да се у случају из члана 485. став 1. тач. 2) и 3) тог законика мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како наводи изнети у захтеву браниоца окривљене, који се односе на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, нису образложени, имајући у виду да Врховни касациони суд правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу испитује у оквиру разлога (члан 485. став 1. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, сходно одредби члана 489. став 1. ЗКП, то по оцени овога суда поднет захтев браниоца окривљене у овом делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, те је захтев у овом делу одбачен, на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић